

www.jollibread.com

© Del text: 1998, Estrella Ramon

© De les il·lustracions: 1998, Petra Steinmeyer

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-17-6

Dipòsit legal: M-39.183-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: juliol de 2019

Més de 10 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Segrestats d'incògnit

Estrella Ramon

Il·lustracions de Petra Steinmeyer

jollibre

*A Pedro Guerra, Silvio, Joaquín Sabina
i als del Cau del Llop, que cantaven mentre
jo m'empescava aquesta història (o mentre
aquesta història se m'empescava a mi).*

A Marcel, a Heik i a Jeremies McBrut.

*A Pere i Àngela, esporgadors de paraules.
Gràcies.*

Amb «u» d'ulleres

I res, que tot just aquell matí, la sirena d'entrar a classe no acabava de sonar, malgrat que al meu rellotge ja eren les 09.01 hores.

De primer, vaig pensar que potser al meu rellotge li havia agafat un atac de gana i es menjava el temps a cullerades més grosses que els altres; que en lloc de fer tic-tac, tic-tac, potser feia tiquitic-tacatac, tiquitic-tacatac, i que, com que era digital, doncs, jo no me n'adonava per més orella que parés.

Però no.

De seguida vaig descartar aquella hipòtesi poca-solta.

El meu rellotge anava bé. Anava exactament igual de bé que el del campanar. No era qüestió

de rellotges, sinó més aviat de qui els portava. I, sobretot, de qui els portava i no se'ls mirava. En poques paraules: de l'Amadeu.

De segur que l'esmentat Amadeu (tutor de Cicle superior 1-B i més conegut com l'Ama«nou», l'Ama«onze», l'Ama«enze», etcètera) rondava pel passadís, donant conversa a la senyoreta Snow, la *senyo* d'anglès, que es diu Neus *and is the most beautiful* senyoreta de tota l'escola.

Per això, contemplant-la, no es devia recordar ni del dia, ni de l'hora, ni que –al pati i en candeletes– l'esperàvem els seus vint-i-cinc alumnes, és a dir nosaltres, que feia exactament dos mesos i nou dies que érem l'esmentat Cicle superior 1-B.

La que sí que es va posar a la fila, a les 09.02 hores, va ser la meua amiga Vera. I va arribar presa d'un fervorós atac d'entusiasme pro-Ferran:

–Ostres, Marta! Que fort! Increïble! Quina passada! Les has vistes?

I jo ni cas, girada de cul i fent-me la despistada mentre sentia la trompa mocosa del Fer-

ran interpretant una sonata en Moc Major, que riu-te'n de tots els elefants del món mocant-se alhora. I és que, entre les moltes habilitats del Ferran, cal destacar la de mocar-se contínuament perquè té cabassades d'al·lèrgies.

–Si he vist què?

–Les ulleres, dona! Ves què ha de ser? Les ulleres del Ferran Sanmartín.

–Ah!

I com qui no vol la cosa, vaig concedir donar un desganat cop d'ull a la suposada meravella, en forma d'ulleres, que aquell matí guarnia la cara del Ferran.

M'hauria volgut fondre allà mateix.

Val a dir que, si bé ell continuava gastant la mateixa cara de brètol de sempre, sense cap novetat digna de menció, les ulleres que hi portava a sobre, penjades en precari equilibri d'orellota a orellota passant pel seu nas mocós de botifarra negra ganxuda, sí que eren una meravella espatarrant: l'horror més fastigosament meravellós del món en forma d'ulleres d'esquiar,

amb vidres d'espill, muntura anatòmica ultrallevada i color groc fosforític enlluernador.

Vaig quedar-me amb la boca oberta i sense cap possibilitat ni de tancar-la, ni d'articular paraula.

Quines ulleres!

12

–A l’hora del pati li penso demanar que me les deixi –va continuar la Vera.

–«També les demanaré i guapíssima estaré»
–sospirà la Pepa-Pipa, picant-nos l’ullet.

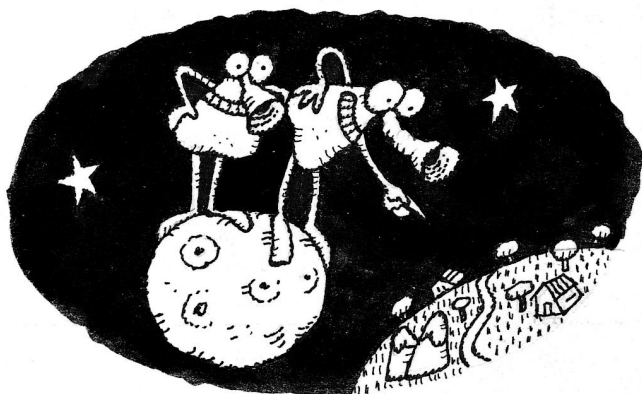
La Pepa, a més d’alimentar-se bàsicament de bosses de pipes, és la reina del redolí en directe. Mai no perd l’ocasió d’amollar-te’n un i se’ls empesca com si res. De vegades, m’he plantejat si no deu tindre una màquina redolìnera empeltada al cap.

I encara sort que la sirena de les nou es va decidir a sonar d’una vegada (a les 09.04 hores, que ja era hora!) estalviant-me la vergonya d’haver de confessar a les meues amigues que les ulleres d’esquiar del Ferran Sanmartín em semblaven la passada més grossa del mil·lenni i que, com tots els altres de la classe, jo també em moria de ganes que me les deixés emprovar.

El problema bàsicament consistia que, considerant la mala mania que ens teníem el Ferran i jo, les ulleres, no me les deixaria mai de la vida. Aquesta era la trista realitat i la trista

realitat la sabia jo, la sabia qualsevol terrícola
amb dos dits de front i la sabien tots els extra-
terrestres que es passejaven per la Via Làctia.

14

Plou i no fa sol

I des d'aquell moment endavant, tot, però és 15
que tot, va anar redolant cap al desastre.

L'Amadeu, que als matins està que diràs que li han donat corda, va batre el rècord mundial d'omplir de fraccions una pissarra i nosaltres, campe qui puga, miràvem d'anar-les repartint per la llibreta amb un ull enclavat al rellotge de la classe, per controlar quant quedava per a l'esbarjo, i l'altre ull en connexió directa amb les superulleres del Ferran, que les havia deixades, sense funda i ben a la vista, a sota de la seua taula. Semblaven una meravella de caragol groc que, en lloc de traure banya, tragués pota d'ulleres per sota de la taula.

I així anàvem, quan de cop, algú amb molta mala idea, va desendollar el sol i, sense avisar, ens va deixar pràcticament a les fosques. El cel va passar d'un color blau tirant a gris a un color gris tirant a negre i, de seguida, van començar a caure les primeres gotes del dia: unes gototes grosses i geniüdes, decidides a barrinar els vidres de la classe.

Diluviava. I que diluviés només volia dir una cosa: que tot i que ens havíem estat portant molt més que bé tot el sant matí, per culpa d'aquells desconsiderats núvols inoportuns, anàvem a quedar-nos sense pati.

Recordo que, asseguda a la meua taula i mirant com les gotes de pluja es barallaven per trobar un bocí de vidre buit per on fer carreres finestral avall, vaig empipar-me com una mona. I, en aquells temps, només hi havia tres coses odioses capaces d'empipar-me com una mona.

La cosa odiosa número 1 era quedar-me sense pati, especialment si, a més, al damunt no havia fet res per merèixer-ho.

La cosa odiosa número 2 era haver de suportar tota sola un únic germà gran, i quan dic gran vull dir a punt de jubilar-se, anomenat Gerard, que ja havia complit vint-i-quatre llarguíssims i quilomètrics anys (plens de llarguíssims i quilomètrics mesos, dies, minuts i segons) i que no hi havia manera que marxés de casa. Quan no es quedava sense faena (és periodista), es quedava sense núvia (és un plom carregat de manies i, a més, no gens atractiu) i quan no, les dos coses alhora: sense faena i sense núvia.

17

Darrerament, però, semblava que estàvem de mitja sort. El Gerard s'havia comprat una Seat Trans de cinquena mà color oliva sevillana i havia aconseguit una mena de treball com a corresponsal al setmanari *La Veu de la Comarca*.

L'oliva amb rodes –la Seat Trans– redolava pel terme nit i dia, farcida amb el meu germà, talment una anxova amb panxa, melenes i ulleres de cul de got. Us prometo que, el Gerard, a la caça i captura de la poc abundosa notícia co-

marcal amb una mà al volant i l'altra al telèfon mòbil que li havien encolomat els de *La Veu de la Comarca*, era un esdeveniment únic, digne de ser vist i contemplat.

18 De totes maneres, a veure si encara estava d'una mica més de sort i, a més del cotxe i el treball, el meu germà aconseguia també una xica amb qui festejar. Potser una de curta de vista a qui no importés que ell fos tirant a tap de bassa, tirant a lleig i tirant a plom, i que el seu cotxe paregués una oliva rovellada amb rodes.

Però tornant a l'inventari de les coses odioses, la tercera cosa odiosa, la més odiosa de totes, ja l'hauríeu de saber o, si més no, com a mínim us l'hauríeu d'imaginar.

Va, us dono tres segons per endevinar-la.

Un. Dos. I tres.

Efectivament.

La cosa més odiosa de totes les coses, no era una cosa, era un imbècil: el Ferran Sanmocmartín, que, a més, per acabar-ho d'ado-

bar, aquell curs havia hagut d'aterrar tot just a la taula del costat de la meua; mira que també era mala sort, amb la quantitat de taules que hi havia a la classe.

